

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 8. Vtrùm Deus titulo suæ immensitatis, aut alio intimè præsens
esset creaturis; tametsi illæ nullibi, siue in nullo spatio præsentibus
existerent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

pendet ex resolutione eius quæstionis, qua inquitur, an creatura habens potentiam naturalem, ad aliquem effectum, eo ipso habeat inchoatam, siue obedientem ad quemlibet alium excogitabilem intra idem genus. Cuius quæstionis pars affirmatiua est probabilior, præsertim, si sermo sit, ut est in præfenti, de potentia passiuâ, seu receptiuâ. Quo posito, dicendum erit, quemlibet Angelum eorum, qui de factò dantur, hoc ipso, quòd habet potentiam naturalem ad replendum per sui replicationem aliquod spatium locale extensum, habere obedientem ad replendum quodlibet aliud: atque ita posse supernaturaliter collocari replicatum à Deo non solum in quouis alio spatio finito maiore, sed etiam in toto spatio locali circumquaque infinito.

174 Ex dictis inferitur; non bene negari à Quiròs possibilitatem obedientem creaturæ ad existendum in toto spatio locali in omnibusque locis imaginarijs, dum concedit illam ad existendum in aliquo spatio infinito, in aliquibusque infinitis imaginarijs locis. Semel enim concessâ possibilitate præfentiæ replicatiuæ creaturæ in spatio locali infinito secundum unam, aut duas dimensiones, scilicet secundum longitudinem, aut secundum longitudinem, & latitudinem tantum, nulla idonea ratio adduci potest, ob quam negetur possibilitas præfentiæ replicatiuæ creaturæ in toto spatio locali circumquaque infinito secundum omnes tres dimensiones nimirum longitudinem, latitudinem, & profunditatem. Ex se quippe videtur notum, ubi est possibilis duplex dimensio infinita, & triplicem possibilem esse. Triplex autem dimensio totum spatium locale, omniaque loca imaginaria repleat, siue adæquet, necesse est. In quo longè peius videtur peccare, Quiròs supponens aliquod spatium posse esse infinitum, etiam quoad trinam dimensionem, ultra quod adhuc restet plus, & plus in infinitum spatij totalis: sicut & posse aliquod tempus esse tum à parte ante, tum à parte post infinitum, ante quod, & post quod adhuc restet plus, & plus temporis, siue æternitatis totalis. Quo planè concedit possibile infinitum extensionis tum localis, tum temporalis inclusum terminis. Quod tamen esse manifestè impossibile, infra demonstrabitur à nobis disput. 13. Vbi etiam planè ostendemus, nullum posse esse spatium locale partiale infinitum quoad trinam dimensionem, sed quoad unam, aut duas dumtaxat. De quibus omnibus plura dicenda ibi videnda sunt.

QVÆSTIO VIII.

Virum Deus titulo sue immensitatis, aut alio intimè præfens esset creaturis; tamen si illa nullibi, siue in nullo spatio præfentes existèrent.

175 **A**N creaturæ possint existere absque omni præfentiâ locali, atque ita subinde esse existentes, ut nullibi, siue in nullo spatio locali præfentes sint, sub controuersia est. Alij enim affirmant, & alij negant. Nosque sententiam negantem approbauimus, & probauimus supra

disput. 5. quæst. 8. Modò tamen ex hypothesi, quòd iuxta sententiam affirmantem ita creaturæ existerent, ut in nullo spatio locali præfentes essent, quærimus, an Deus nihilominus esset illis intimè præfens vel ratione suæ immensitatis, vel alio titulo. Monceus in suis disputationibus Theologicis disput. 1. cap. vi. proponit quæstionem hanc, & responderet, Deum quidem ex tribus modis, quos nunc habet efficiendi in creaturis, scilicet per essentiam, potentiam, & præfentiam, iuxta dicta supra quæst. 6. duos posteriores habiturum in eo casu; primum verò non item. Fore enim tunc in creaturis per potentiam, quatenus in eis operaretur, & per præfentiam, quatenus eas intuituè videret, non verò per essentiam, quatenus per suam substantiam ipsis localiter non esset intimè præfens, Cui quoad hanc tertiam partem consentit Lynce: contradicit tamen Quicdo citati à nobis in illa quæst. 8. prout ibi notauimus.

Propositio 1.

Ex hypothesi, quòd creaturæ existentes nullibi essent, Deus non esset illis intimè præfens per suam substantiam.

Hæc propositio ex dictis à nobis quæst. illa 8. probata manet, quatenus ibi à nobis probatum est, Deum per suam substantiam nulli creaturæ posse intimè præfentem esse, nisi in aliquo spatio locali eorum, in quibus ipse titulo immensi necessariò est, in quo ipsa quoque creatura præfens existat. Vnde manifestè conlequitur, ex hypothesi, quòd creaturæ in nullo spatio locali existerent, fore, ut Deus per suam substantiam intimè illis præfens non esset.

Cæterum, quia suppositis principijs fidei in hac disput. statuis, cenfeo necessariò dicendum, nullam creaturam posse existere, cui Deus non sit intimè præfens per suam substantiam ratione suæ immensitatis; consequenter cenfeo dictam hypothesim absolutè esse chymericam; atque adeò, illà positâ, necessariò sequi duo contradictoria: uti ex quibusuis alijs impossibilibus hypothesibus sequi solent. Itaque impossibile est, aliquam creaturam existere, & nullibi existere; ut in illa quæst. 8. statutum, atque probatum est. Vnde, factâ hypothesi, quòd aliqua creatura existeret, & nullibi existeret, necessariò sequitur; Deum & fore intimè præfentem per suam substantiam tali creaturæ; quia nullum ens potest existere, cui Deus ratione suæ immensitatis non sit per suam substantiam intimè præfens; & non fore; quia aliter, quàm in aliquo spatio locali, nulli alij enti potest esse Deus intimè præfens per suam substantiam ratione suæ immensitatis. Sicut neque ratione suæ æternitatis potest vili enti esse intimè præfens per suam substantiam aliter, quàm in aliquo tempore, iuxta ibi etiam dicta, & latius dicenda disput. 8.

Propositio 2.

Ex hypothesi, quòd creaturæ existentes nullibi essent, Deus per potentiam & esset in illis, & simul non esset.

Esset quidem; quia non posset non esse.

Ba 2 præ-

præfens illis actio, qua necessariò dependent à Deo titulo creaturarum; ibique Deus dicitur esse per potentiam, vbi præfens est eius actio, iuxta dicta supra quæst. 3. Non esset autem; quia Deus non potest quidpiam operari sine agere, nisi in aliqua parte integri spatij localis, in quo præfens est; eo quòd omnis actio eius necessariò debet ipsi esse præfens iuxta doctrinam supra statutam disput. 5. quæst. 13. atque etiam in hac disputat. quæst. 1. Nec mirum, quòd ex dicta hypothese duo sequantur contradictoria; cum sit impossibilis, vt dicebamus proposit. 1.

Propositio 3.

Ex hypothese, quòd creaturæ existentes nullibi essent, Deus per præsentiam & esset in illis, & simul non esset.

Quia esse Deum in creaturis per præsentiam iuxta communioem explicationem exhibitam, & amplexatam à nobis supra quæst. 3. præter intuitionem earum inuoluit etiam in suo conceptu reali præsentiam Dei in creaturis per suam substantiam. Ex dictis autem circa proposit. 1. constat, fore, vt Deus esset, & simul non esset præfens creaturis per suam substantiam ex hypothese, quòd illæ nullibi essent. Vnde consequenter efficitur, vt sequatur etiam ex eadem hypothese, fore Deum, & simul non fore in creaturis per præsentiam, vt nostra propositio fert. Ex quibus patet, in quo defecerint, quod attinet ad quæstionem præsentem, Auctores citati.

QVAESTIO IX.

Verum Deus ratione sua immensitatis aliquo modo sit præfens tum negationibus rerum non existentium, tum earum veritatibus quiditatiuis.

180 **Q**uæstio hæc breuissimè, facillimèque resoluenta venit, suppositis dictis in præcedentibus, atque etiam dictis supra disput. 5. quæst. 9. & 10. Cum enim ex dictis in præcedentibus constet, Deum ratione suæ immensitatis in toto omnino spatio locali circumquaque infinitò, atque adeò in omnibus omnino locis imaginarijs esse præsentem. Et consequenter, non posse non esse eum præsentem intimè omnibus rebus in quibusuis partibus talis spatij, in quibusuisque subinde talium imaginariorum locorum existentibus. Eademque planè ratio sit de cæteris veritatibus seu positivis, seu negatiuis in ipsis partibus spatij, sine locis imaginarijs quoquo modo habentibus esse. Conficitur planè, Deum omnibus omnino veritatibus existentialibus negatiuis, & quiditatiuis absolutis; necnon conditionatis tam quiditatiuis, quam existentialibus intimè ratione suæ immensitatis esse præsentem, in ijs scilicet omnibus partibus spatij localis, in ijsque subinde omni-

bus locis imaginarijs, in quibus illæ aliquo modo præfentes sunt iuxta doctrinam stabilitam dictis quæst. 9. & 10. disput. 5. In quo amplius non oportet morari.

Vnum hic infero ex vniuersali doctrinà datà quæst. illa 10. Deum non solum quatenus existentem dici cum omni proprietate esse vbiq;e, siue in omni spatio locali: sed etiam quiditatiuè conceptum cum præcisione ab existentia vbiq;e siue in omni spatio locali posse dici esse. Tamen loquutio hæc minus propria sit iuxta dicta ibi de præfentia vbiq;e veritatum quiditatiuarum rerum non existentium, aut etiam ab existentia præscindentium.

DISPVATIO VII.

De Immurabilitate Dei.

Merito disputationem hæc præcedenti annectimus; quia præcipua pars, & magis stricta immurabilitatis Diuinæ in importenti mutandi locum ipsius immensitati annexa posita est.

QVÆSTIO I.

Verum Deus sit omnino immutabilis.

Suppono primò, immutabile dici id, quòd mutari impotens est. Sicut mutabile è contra id, quòd mutari est potens. Vt enim mutabilitas, qua dicitur subiectum aliquod mutabile, potentia est talis subiecti ad mutationem ipsius passiuam, (hoc est per verbum passiuum, significabilem), qua, dum adest, mutari dicitur; ita è contra immutabilitas, qua dicitur subiectum aliquod immutabile, impotentia est eiusdem ad hoc, vt passiuè mutetur. Vnde, quot sunt excogitabiles mutationes passiuæ alicui subiecto impossibiles, tot sunt immutabilitates in ipso excogitabiles, tot ve modis ipsum potest immutabile excogitari.

Suppono secundò ex dictis supra disput. 5. quæst. 5. omnes excogitabiles mutationes passiuas (hoc est per verbum passiuum significabiles) ad duo capita reuocari; nempe ad mutationem propriè dictam, qua subiectum existens per eam mutabile transit successu temporis ab vno extremo à se distincto ad aliud etiam à se distinctum, idque vel acquirendo, vel amittendo aut aliquid in se receptum, aut aliquid completium sui; & ad mutationem minus propriam, qua subiectum etiam successu temporis transit à non existente ad existens, vel vice versà, prout latius loco citato explicatum est. Recognoscantur scripta ibi. Vnde patet, illud subiectum venire dicendum immutabile omnino, quòd nullà ex dictis mutationibus mutabile est.